

[Mimi Stilling Jakobsen]

gettet for 1983 frivilligt vil blive afsat i disse kommuner, og selv om man siger, det er behæftet med betydelig usikkerhed, nævnes altså et beløb på knap ½ mia kr. alene for primærkommunerne.

Jeg tror, at man forregner sig ganske gevaldigt, når man taler om disse beløb. Jeg kender selv til en kommune, der har en temmelig lille arbejdsløshed, og det er man selvfølgelig glad for i denne kommune. Ikke desto mindre har man afsat langt større beløb end det, man er forpligtet til, og netop i kraft af det har man måske den lave arbejdsløshed. Men hvad sker der så nu? Ja, der sker altså det, at denne kommune nu skal aflevere en del af det afsatte beløb til en anden kommune, og det betyder ganske afgjort, at den nu vil afsætte færre penge til at hjælpe de ledige i hjemkommunen. Og hvad har man så gjort? Ja, man har givet nogle penge til en anden kommune, der har en stor arbejdsløshed; til gengæld lader man nogle af sine egne ledige i stikken, og derved har man bare flyttet problemet.

Så kan man sige, at rammerne selvfølgelig gælder, men at dette kan holdes uden for rammerne osv., men det er i en lang række kommuner slet ikke rammerne, der er problemet. Rammerne skaber problemer, fordi kommunerne holder igen i meget høj grad på anlægsudgifterne. Man er endnu ikke nået til at skære nogen serviceydelser ned, fordi det giver en bunke ballade; derfor udskyder man anlægsopgaver, og vi ved godt, hvad det betyder for det lokale erhvervsliv.

Men det er jo skatteprocenterne, som er den virkelige barriere for disse kommuner, for de har ingen mulighed for at gå ud og hente flere penge hos borgerne, og det er, som om det er det, man glemmer i denne sag. Man kan ikke bare sige: det kan gå uden for rammerne, så er det ikke noget problem, for nogen skal altså betale dette.

Og så står vi altså i den situation, dels at man begrænser anlægsbudgetterne og derved skaber større ledighed bl. a. i det lokale erhvervsliv, dels at man så må forøge skatteprocenterne med de konsekvenser, det nu kan have for borgernes købekraft og alt muligt andet, og dels når man efterhånden frem til lønningskontiene i de kommunale budgetter. Det er jo rigtigt, som fru Ebba Strange siger, at det er så småt begyndt. Man begynder at klare det med en naturlig afgang, men

efterhånden går den ikke mere, fordi så stor en del af kommunens udgifter går til lønninger, ikke mindst på det sociale område og på skoleområdet. Og hvad er det så, vi gør? Så flytter vi bare ledigheden igen, og det mener jeg ikke man får noget ud af.

Jeg vil gerne bede ministeren om allerede i dag at fortælle noget mere om den foreslåede udligningsordning. Jeg er bange for den. Det er ikke, fordi jeg ikke føler, at visse kommuner kan have behov for at få en ekstra hjælp, men spørgsmålet er, hvem de skal have denne hjælp af. Kan det være således, at andre kommuner skal lade deres ledige i stikken for at hjælpe ledige i andre kommuner? Så hjælper vi jo ikke nogen som helst i virkeligheden.

Derfor må jeg sige, at det er nok det forslag, som vi, bortset fra jobskabelsesforslaget, er mest betænkelige ved, og vores holdning til det må helt afhænge af, hvad det er for en udligningsordning, man vil foreslå, hvordan den skal virke, for jeg tror altså bare, nissen vil flytte med. Jeg tror, man vil lade nogle i stikken for at hjælpe andre, og det kan ikke være formålet.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vælger at se på dette ud fra det finansieringsmæssige, altså som noget nødvendigt i forhold til det foregående lovforslag, og skal derfor ikke gå ind på spørgsmålet om, hvad midlerne egentlig skal anvendes til, men kigge på, hvordan vi fremskaffer nogle midler, idet jeg mener, vi så til sidst, da det nu er en samlet pakke, må diskutere, hvordan pakken skal finansieres, og så gennemføre konsekvensændringerne i lovgivningen.

Den metode, som er foreslået her, er tilsyneladende en enkel metode. Oprindeligt troede jeg faktisk, da jeg læste om lovforslaget i aviserne, at man havde valgt direkte at fordoble beløbene, men man har altså valgt en anden, om jeg så må sige mere indirekte vej. Man fordobler nok i teorien beløbene, men laver så en udligningsordning.

Jeg vil godt om den sige, at det er rigtigt, at det er nødvendigt med en udligningsordning. Der er meget store forskelle fra kommune til kommune, både økonomisk og når det drejer sig om antallet af ledige og navnlig antallet af ledige i forhold til f. eks. hvad den kommunale sektor har beskæftiget.